

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**

státní příslušností Ukrajina

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem

sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2019 č.j. KRPA-484253-33/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 12. 2018 č.j. KRPA-484253-19/ČJ-2018-000022, a to o 60 dnů.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že má v České republice přítelkyni, která je s ním těhotná, přičemž se svojí partnerkou českého státního občanství sdílí i společnou domácnost. Žalovaný se nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 27. 3. 2017 sp. zn. 2 T 30/2017 (v právní moci ode dne 27. 3. 2017) byl žalobce uznán vinným, že při pobytové kontrole na výzvu policistům předložil padělaný průkaz totožnosti a padělaný řidičský průkaz státního občana Rumunské republiky vystavené na žalobcovo jméno a opatřené jeho fotografií a tyto doklady vydával za vlastní pravé osobní doklady jeho osoby, tedy užil padělanou veřejnou listinu jako pravou, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře dvou let a k trestu propadnutí věci (padělaných dokladů). Dne 28. 12. 2018 byla vyslána policejní hlídka do domácnosti na adresu M., P., kde mělo dojít ke sporu v domácnosti. Hlídka se dostavila na místo a ztotožnila zde žalobce, přičemž zjistila, že tento je na území České republiky neoprávněně, protože byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 29. 12. 2018 žalobce žalovaného upozornil, že má v České republice těhotnou (v sedmém měsíci) přítelkyni české státní příslušnosti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 12. 2018 č.j. KRPA-484253-19/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 1. 2019 č.j. KRPA-484253-33/ČJ-2018-000022 bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

8. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, *jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
9. V § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
10. Žalobce ve svém doplnění žaloby namítal nedostatečné vypořádání s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu soud uvádí, že žalovaný na s. 10 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Správní orgán se domnívá, že Váš vztah není natolik trvalé povahy, aby mohl zvrátit vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění. Navíc dle lustrací v evidencích Policie ČR paní M. K., nar. X, státní příslušnost Česká republika, je vdaná za jiného muže a ani Vy nemáte na území podanou žádnou žádost o pobyt za účelem soužití s občanem EU. V případě, že byste nadále chtěli Váš vztah prohlubovat, máte možnost v něm pokračovat na území Ukrajiny, případně jiného státu, kde budete oprávněni všichni pobývat. Navíc jste do protokolu uvedl, že vycestujete na Ukrajinu sám bez své přítelkyně, tedy správní orgán má za to, že tyto rodinné vazby na území pro Vás nejsou překážkou ve vycestování. Správní orgán uvádí, že vychází z Vaší výpovědi (také dal pí. K. možnost podání vysvětlení k jejich údajnému společnému soužití dne 25. 1. 2019), nemá možnost ověřit Vaše tvrzení, že vazba k výše uvedené skutečně existuje, popř. nakolik je tato vazba intenzivní a významná, taktéž nelze potvrdit, zda spolu skutečně sdílíte společnou domácnost. Vy jste uvedl, že jste svobodný, s výše uvedenou tedy nejste v manželském svazku, navíc jak již bylo uvedeno, Vaše přítelkyně je vdaná. Jiné rodinné a soukromé vazby nemáte na území České republiky navázány. Vedle toho máte na území domovského státu vytvořené dostatečné zázemí pro svůj návrat, neboť tam žije Vaše matka, taktéž jste se zmínil, že na Ukrajině vlastníte rodinný dům, jehož jste majitelem. Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. zde není dán.“*
11. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a podotýká, že jestliže žalobce již dne 27. 3. 2017 byl pravomocně odsouzen k trestu vyhoštění, muselo mu být zřejmé, že na území České republiky pobýval neoprávněně; k těhotenství jeho přítelkyně tak zjevně došlo až poté, co byl žalobci uložen trest vyhoštění z území České republiky. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018 č.j. 8 Azs 233/2017-30: *„Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru: „Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od*

počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31).“

12. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 46/2013-55 namítal, že na něho jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie se tyto závěry nevztahují. K tomu Městský soud v Praze uvádí, že v řízení nebylo postaveno najisto, že žalobce je skutečně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
14. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. K otázce trvalosti partnerského vztahu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015 č.j. 4 Azs 151/2015-35: *„Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost*

požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.

V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechťejí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“

17. Aby žalobce mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musel by být v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie. Jak plyne z výše uvedeného, žalobce by s tímto občanem Evropské unie musel sdílet společnou domácnost, přičemž toto sdílení společné domácnosti by již muselo dosáhnout určité kvalifikované délky, aby byla založena trvalost partnerského vztahu. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno (a ani v řízení před soudem nebylo řádně tvrzeno), že by žalobce a jeho tvrzená partnerka, jež s žalobcem má být těhotná, spolu sdíleli společnou domácnost natolik dlouhou dobu, že by žalobce bylo nezbytné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak plyne ze správního spisu, paní M. K. se měla k žalovanému dostavit k podání vysvětlení, z tohoto podání vysvětlení se však omluvila.
18. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak rozhodně nebylo postaveno najiisto, že by žalobce byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by zásah do žalobcova soukromého a rodinného života byl nepřiměřený. Městský soud v Praze dodává, že posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je v největší míře prováděno v rámci řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv v řízení o jeho zajištění (příp. o prodloužení doby zajištění), kde je provedena úvaha pouze předběžná. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č.j. 2 Azs 281/2016-50: „V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).“
19. Žalovaný požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění z hlediska tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života plně dostál, přičemž Městský soud

v Praze se s jeho hodnocením ztotožňuje. V nyní posuzované věci nebyla naprosto evidentní nepřiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Pokud pak jde o žalobce otce, který má mít na území České republiky trvalý pobyt, soud uvádí, že žalobce již není nezletilý a že žalobce se svým otcem mohou realizovat soukromý a rodinný život na území Ukrajiny. I posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (s ohledem na pobyt jeho otce na území České republiky) by pak mělo být provedeno v řízení o správním vyhoštění žalobce.

20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
22. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně